

زنان در مسیر رهایی

بقیه از صفحه ۹
دستان شان را از پشت بسته اند «جنایت جنگی».

- دو روز بعد ارتش آمریکا مرکز بهداشت و درمان شهر فلوجه را بمباران می کند «جنایت جنگی دیگر»
- در اثر این جنایت، ۲۰ پرستار و پزشک و تعداد نامشخصی از بیماران به قتل می رسند «جنایت جنگی»

- بر اساس شواهد، ارتش آمریکا از اسلحه های ممنوع مانند ناپالم، بمبهای فسفوری و اورانیومی استفاده کرده است «جنایت جنگی»

- ارتش آمریکا برای نشان دادن ارزشهای اخلاقی و واشنگتن!! از ورود نیروهای اورژانس به شهر فلوجه جلوگیری به عمل آورده است «جنایت جنگی» و همچنین از بستری شدن بیماران و مجروحین و انتقال پزشکان به بیمارستان خارج از شهر جلوگیری به عمل آورده است که این عمل نیز جزو «جنایت جنگی» محسوب می شود.

- بسیاری از خبرنگاران از جمله خبرنگاران ایندی پندنت را بازداشت کرده که این نیز «جنایت جنگی» دیگری است.

به دستور دولت آمریکا در مارس ۲۰۰۴، ارتش آمریکا نهاد های خبری این کشور را تحت کنترل خود در آورده است و اخیرا علایق، نخست وزیر عراق در این رابطه خطاب به نهاد های خبری راکنی عراق هشدار داد: "یا کنترل نهادهای خبرگزاری را در فلوجه به ارتش آمریکا می دهید یا به طور قانونی با شما رفتار خواهد شد."

- اولین کاری که ارتش آمریکا در شهر فلوجه انجام داد قطع آب بود «جنایت جنگی»، بسیاری از زنان و کودکان در اوضاع حکومت نظامی در خانه های خود بدون داشتن آب، غذا، برق و لوازم بهداشتی بدم افتادند.

در فلوجه همانند دیگر نقاط، جنگ علیه افراد غیرنظامی یعنی جنگ علیه زنان و یکی از ابتدایی ترین نظامهای اجتماعی و انسانی این است که از امنیت زنان و کودکان در شرایط جنگی که خطر گرسنگی، بی آبی و بیماریهای عفونی شدت می گیرد؛ اطمینان حاصل شود اما ارتش آمریکا زنان شهروند فلوجه را در چنین شرایطی قرار داده و حرکتی در جهت امنیت آنان انجام نداده است «جنایت جنگی»

اگر چه فاجعه نبود اغذیه در حال رشد است، ارتش آمریکا غذای بسیار کمی بین مردم پخش کرده است. از سخنان

دیو بلون، سرهنگ آمریکایی در فلوجه کاملا متوجه می شویم که ارتش آمریکا دستور گرفته است که به شهروندان فلوجا گرسنگی بدهد. وی می گوید: "ما در جلب احترام عراقیها شکست خورده ایم، ما به عنوان یک تبار مافوق باید خیر اندیش باشیم تا عراقیان به ما بگویند ما با شما هستیم."

*بیانیه فوق که توسط مادری، تشکل بین المللی مدافع حقوق زنان منتشر گردیده، برای هر جنایت جنگی ارتش آمریکا در فلوجا به ذکر شماره بندهای پروتکل میثاق بین المللی جنوا اشاره کرده و برای هر خبر نیز منبع آن را در پایان بیانیه ذکر کرده است که نگارنده "زنان در مسیر رهایی"، از نوشتن آنان بدلیل طولانی شدن مطلب این ماه خودداری کرده است.

کنفرانس در یمن برافزودن

قدرت سیاسی زنان تاکید کرد

خبرگزاری کشورهای عرب- ۱۳ دسامبر ۲۰۰۴

کنفرانس فوروم دموکراتیک زنان در کشورهای عرب، روز شنبه در شهر سانا، پایتخت کشور یمن و با شرکت بیش از هفتاد زن از ۲۱ ایالت عرب برگزار گردید. این کنفرانس، اولین و مهمترین گام جهت فرم در کشورهای عربی را افزودن قدرت سیاسی زنان این کشورها دانسته و بر اهمیت آن تاکید کرد.

کنفرانس مزبور با کمک فوروم مدافع حقوق بشر عرب همراه با کشور هلند سازمان یافته و به مناسبت جشن ده سالگی میثاق جهانی زنان که با حمایت سازمان ملل متحد در پکن برگزار می شود، برگزار شد.

اعتصاب غذای زنان فلسطینی در زندان تالموند

دی سی آی پی اس- ۴ دسامبر ۲۰۰۴

دست کم پنج زن بازداشت شده فلسطینی در زندان تالموند که زیر ۱۸ سال دارند، به صورت موقت اعتصاب غذای خود را متوقف کردند و به مدیریت زندان اعلام کردند که در صورت عدم انتقال امنا مونا، نماینده زنان زندانی و ۱۲ تن دیگر از سلولهای تنبیه به سلولهای عادی، اعتصاب غذای خود را از سر خواهند گرفت.

این گزارش اضافه می کند، اعتصاب غذای فوق برای انتقال سیزده زن فلسطینی زندانی دیگر به سلولهای عادی صورت گرفته که به دلیل اعتراض به قطع زمان ورزش و تمرین

زندانیان، از ۲۸ نوامبر در سلولهایی سرد و عریان، بدون داشتن لوازم خواب، گرمای و نور طبیعی، حبس گردیده اند.

ایران، سنگسار جان زنی را طی

پنج روز آینده تهدید می کند

سازمان عفو بین الملل، لندن- ۱۷ دسامبر ۲۰۰۴

بر اساس گزارش سازمان عفو بین الملل، خانمی بنام حاجیه اسماعیل وند، به جرم زنا محصنه، از طرف دادگاه عالی کشور ایران به سنگسار محکوم شده است و این حکم قرار است تا پنج روز دیگر به اجرا در آید. حاجیه بدلیل داشتن ارتباط جنسی با مردی که نام وی ذکر نشده است و در آن زمان ۱۷ سال داشته، به پنج سال حبس و بعد از آن مرگ محکوم شده بود.

از تاریخ دقیق دستگیری و چگونگی دادگاه وی اطلاع دقیقی در دست نیست اما وی از ژانویه سال ۲۰۰۰ تا کنون در زندان شهر جلفا واقع در شمال غربی ایران به سر می برد.

در ماه نوامبر امسال، دادگاه عالی این کشور، حکم مرگ وی را از اعدام به سنگسار تغییر داده و دستور داده است، پنج سال حبس وی لغو گردد و وی را قبل از تاریخ ۲۱ دسامبر سال ۲۰۰۴، سنگسار کنند.

مدیر سازمان عفو بین الملل، مایک بلکمور ابراز می دارد: "این مساله بسیار اضطرابی است و حاجیه تا پنج روز دیگر سنگسار می شود. ما در تلاش هستیم تا با نوشتن نامه به اولیا امور در ایران، مانع این اعدام وحشیانه شویم اما برای توقف این عمل وحشیانه به کمک و مخالفت ایرانیان در کشور ایران احتیاج داریم. آنها می بایست به دولتمردان بگویند که این احکام مورد قبول آنان نیست و با مبارزه مانع سنگسار حاجیه و زنان همانند وی شوند."

زنان در ایران

رژیم ایران از ابتدای به قدرت رسیدن سعی کرد قوانین جزایی را با استفاده از اعتقادات مذهبی مردم بر اساس احکام مذهبی تدوین کند و بدین طریق در خصوصی ترین مسایل مردم دخالت کرد و هر سرپیچی از این احکام را گناه نامیده و جرایمی سنگین برای آن در نظر گرفت. این مساله همچون دیگر مسایل، بیشتر از مردان، زنان را مورد هدف قرار داد بطوری که زنان محروم کشور ما را نه تنها توسط قانون از ابتدایی ترین حقوق انسانی خود همچون پوشش آزاد ممنوع ساخت

بلکه، برای بد حجایی تازیانه و برای ارتباط آزاد جنسی، مرگ از طریق سنگسار را به اجرا در آورد. آمار دقیقی از میزان افرادی که در طی سه دهه حکومت ارتجاع سنگسار شده و یا شلاق خورده اند در دست نیست اما با نگاهی گذرا بر اخبار می توان تخمین زد که صدها زن در ایران از طریق سنگسار جان خود را از دست داده اند. اگر چه رژیم از ترس فشار سازمانهای مدافع حقوق بشر و وضعیت بحرانی بین المللی در جهت منافع اقتصادی خود با کشورهای دیگر هرگز همه اعدامها و سنگسارها را در نهادهای خبرپرانی خود انتشار نمی دهد.

سنگسار جنایتی است که ریشه در ساختار سیاسی و فرهنگ زن ستیز طبقه حاکم دارد. زنان میهن ما قادرند با ایجاد تشکلهای کاملا مستقل از زد و بندهای درونی رژیم و مشارکت در مبارزه عام سراسری مردم به عنوان بازویی مهم و تعیین کننده عرصه را بر طبقه حاکم تنگ کرده و با ایجاد تغییرات بنیادین سیاسی، اقتصادی و اجتماعی راه را برای تثبیت مقام و جایگاه زنان و همانا انسان در جامعه باز کنند و بدین ترتیب، با مشارکت مستقیم زنان آگاه با افکاری بالنده در جهت منافع اکثریت زحمتکشان و مزدگیران، در امور سیاسی و قضایی به جنایتهای طبقه کومه فکر حاکم علیه زنان و مردم ایران خاتمه دهند. سنگسار، حجاب اجباری، شلاق و خودکشی و تبعیض وحشیانه علیه نیمی از جمعیت کشور ما پدیده ای خارج از مجموعه روابط حاکم بر جامعه و جدا از روندهای کلی آن نیست و کاملا جنبه و ماهیت سیاسی دارد. از سوی دیگر، این شرایط وظیفه ای دشوار در برابر زنان و تمامی انسانهای طرفدار حقوق بشر قرار می دهد که در جوامعی زندگی می کنند که دول سرمایه داری آن بدون گرفتن موضع جدی در مقابل نقض روشن و آشکار حقوق بشر، به انعقاد معاهده های اقتصادی با سیستم ارتجاعی حاکم می پردازند. زنان و مردان آگاه و تمامی تشکلهای و نهادهای مدافع حقوق بشر در خارج از کشور می بایست با ایجاد کمپینهای متفاوت، جنایتهای رژیم را در بین افکار عمومی ملل و اقوام جوامع خارجی افشا ساخته و مانع اتخاذ هر چه بیشتر معاهده های ننگین اقتصادی با رژیمی که بر دریایی از خون شناور است، شوند. آنان می باید وضعیت رژیم را از نظر بین المللی و اقتصادی ضعیفتر ساخته و بدین طریق به جنبش رهای طلبانه داخل یاری برسانند.»